

Bayer Zsolt: Érdekes!

2017 június 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Figyelem: az anyag kifejezetten izgalmas és érdekes!

A Novorosszija Hírügynökség elemzése

Putyin nagymester nyugati csapdája

A cikket, amelyet honlapunk szerkesztéséje ajánl az olvasók figyelmébe, a szakújságírók e-mailen küldözgetik egymásnak: „Olvastad? Nem? Mondj véleményt te is! Szerintem, szuper!” A rengeteg továbbposztolás okán utóbb nagyon nehéz lett megállapítani, hogy ki az eredeti szerző. De ez egy túlságosan is jó írás! Ezért is volt az, hogy a keresés addig folytatódott, amíg az eredményre nem vezetett: a szerző – DMITRIJ KALINYICSENKO.

Nyugaton Putyint hagyományosan azért szokták kárhóztatni, hogy a KGB-nél szolgált. Ezért ez egy kíméletlen, erkölcsstelen, stb. ember. Putyint mindenféleképpen meg szokás vádolni. Ám soha, senki sem vádolta Putyint azzal, hogy nincs esze.

Bármivel is vádolják azonban ezt az embert, az csak megvilágítja a gyors, analitikus gondolkodásra való, illetve azt a képességét, hogy egy szempillantás alatt képes legyen meghozni világos, megfontolt politikai és gazdasági természetű döntéseket.

A nyugati sajtó nemritkán egy olyan nagymesterhez hasonlítja Putyin eme képességeit, aki képes nyilvánosan is villámpartiban szimultán játszani, egyszerre több sakkasztán. Ha megfigyeljük azokat a legutóbbi fejleményeket, amelyek az amerikai és a nyugati gazdasági életben mentek végbe, akkor elmondhatjuk: Putyin személyisége eme szegmensének értékelésekor a nyugati sajtónak abszolút igazsága van.

Dacára a Fox News és a CNN stílusában eladott számtalan győzelmi jelentésnek, a Nyugat gazdasága, élén az amerikaival, mostanra Putyin csapdájába esett. És hogy miként lehetne szabadulni ebből a csapdából, azt Nyugaton senki sem látja: senki sem találja a kiutat. És minél inkább igyekeznek a Nyugat kivergődni ebből a csapdából, helyzete annál inkább egyre reménytelenebbé válik.

De hát miben is áll a lényege annak a kétségkívül tragikus helyzetnek, amiben a Nyugat, az USA találta magát? És miért hallgat, hallgatnak erről, mint valami főbenjáró hadititokról, az egész nyugati sajtó, a vezető nyugati közgazdászok? Nos, hát, tegyük egy kísérletet arra, hogy az éppen most végbemenő gazdasági események lényegére rájövünk – meghozzá úgy, hogy ennek során lehetőleg minél jobban elvonatkoztatjuk önmagunkat a morál, az erkölcsiség, a geopolitika tárgyalásának legapróbb összefüggéseitől is.

Nos, hát, miután a Nyugat, élén az Egyesült Államokkal tudatára ébredt ukrainai kudarcának, azt a célt tűzték ki maguknak, hogy – az orosz költségvetés bevételi forrásai szempontjából is fontos exportbevételeinek, az orosz valuta- és aranytartalmak alapvető forrásának, a kőolaj, és következésképpen a földgáz árának a leszorításával – megsemmisítsék az orosz gazdaságot. Itt meg kell jegyeznünk, hogy a Nyugat által elszenvedett ukrainai kudarc valójában nem elsősorban katonai és politikai természetű. A kudarc valódi oka, hogy Putyin igazából nem volt hajlandó a Nyugat ukrainai projektjét az orosz költségvetés terhére finanszírozni. Mialatt a Nyugatnak ez a projektje eleve életképtelenségre ítéltetett, a közvetlen jövőben és távollatilag is.

Legutóbb, még Reagan idején, a Nyugatnak a kőolajárak csökkentésére irányuló taktikája még sikeres volt, és a Szovjetunió felbomlásához vezetett. Ám a történelem nem ismétli önmagát. Ez alkalommal minden másképpen sült el a Nyugat számára. Az, amivel Putyin a Nyugatnak válaszolt, egyszerre emlékeztet a sakkra is, és a dzsúdóra is. Ez utóbbiban az ellenfélnek a támadásra felhasznált erejét, saját maga ellen fordítják – miközben a védekező fél csupán minimálisan veszteséget szenved, eszközeit. Putyin tényleges politikája a külvilág számára nem nyilvános. Ezért Putyin tényleges politikája nem a hatást, hanem a hatékonyságot tűzi ki célul.

Csak nagyon kevesen vannak azok, akik értik, hogy Putyin e pillanatban voltaképpen mit is művel. És gyakorlatilag nincs olyan, aki tisztában lenne azzal, hogy a továbbiakban mit is fog csinálni.

Bármennyire is furcsának tűnjék is ez most, Putyin – és csakis természetesen aranyért – orosz kőolajat és földgázt ad el.

Putyin, persze, ezt nem kürtöli világgá, mint valami tolakodó reklámot. És, természetesen – közbüls? fizetési eszközként – továbbra is elfogadja a dollárt. Ám az olaj és a gáz eladásából befolyó dollárokat azonmód átváltja természetes aranyra!

Ahhoz, hogy ezt megértsük, elegend? megtekintetni, hogy Oroszország arany- és valutatartalékában milyen ütemben n? az arany mennyisége – illetve ezt összevetni azzal, hogy ugyanabban az id?szakban milyen mennyiségben n?ttek az olaj és gáz eladásából származó orosz valutabevételek. (A fels? grafikon a sanghaji t?zsdén be-, illetve visszaváltott arany mennyisége látható, míg az alsó grafikon a hetenkénti visszaváltásokat mutatja, – mindkett? tonnákban, illetve 2009 és 2014 között.)

Mi több, az év harmadik negyedében Oroszország természetes arany vásárlásai példátlanul magas, rekord szinteket értek el. Ez év harmadik negyedében Oroszország, hihetetlen mennyiségben vásárolt aranyat, összesen 55 tonnát. Ez több mint amit – a hivatalos adatok szerint – a világ összes többi országának központi bankjai, együttvéve, vásároltak! (A 6. ábra mutatja, hogy melyik ország mennyi aranyat vásárolt: a név szerint felsoroltakon kívül az összes többi központi bank – egyenként kevesebb, mint egy tonnával – együttvéve 3 tonna aranyat vett.)

Összességében véve, a világ összes országának központi bankjai 2014 harmadik negyedében 93 tonna drágafémet vásároltak. Összességében ez volt egy huzamban a 15. olyan negyedév, amikor központi bankok tisztán aranyat vásároltak. A világ központi bankjai által összesen megvásárolt 93 tonna aranyból Oroszország részesedése, a maga 55 tonnájával, egészen elképeszt?.

Nem is olyan régen brit tudósok ugyanarra a bizonyos következtetésre jutottak, ami pár éve az Egyesült Államok Geológiai Szolgálatának szakvéleményében vált ismertté. Mégpedig: Európa nem tud meglenni az Oroszország fel?l érkező energiahordozók nélkül. Ami angolról a világ bármely más nyelvére lefordítva azt jelenti: „A világ nem lesz képes a túlélésre, ha az energiahordozók világméret? egyenlegéb?l kihagyjuk az Oroszországból érkező k?olaj- és földgázszállítmányokat.”

Így az olajdollár hegemoniájára épül? nyugati világ egyszeriben katasztrofális helyzetben találta magát. Amelyben a Nyugat nem tud meglenni az orosz k?olaj és földgáz nélkül – ám Oroszország mostantól csak természetes aranyért cserében lesz hajlandó eladni olaját és földgázát. Putyin mostani játszmájának pikantériája abban rejlik, hogy az a mechanizmus, amelynek keretében Oroszország csak aranyért adja energiahordozóit, immár attól függetlenül m?ködik: kész-e a Nyugat arra, hogy az önmaga által mesterségesen leszállított árú arannyal fizessen az olajért és a gázért, vagy sem.

Oroszország ugyanis – folyamatos dollárbevételekkel rendelkezvén az eladott k?olaj és földgáz után – bármikor vásárolhat e dollárokért aranyat. Méghozzá a mostani, pont a Nyugat által minden, szabályos és szabálytalan módon leszorított árakon.

Azaz olyan aranyáron, amelyeket az FRS és az ESF a töredékére szorított le, szemben az olajdollárnak a piaci manipulációk révén mesterségesen felfújt vásárlóértékével. Egy érdekes tény: az Egyesült Államokban mára a törvény erejével bír az, hogy az amerikai kormány egy különleges részlege, az ESF (Exchange Stabilization Fund) – a dollár árfolyamának stabilizálása céljából – lenyomja az arany árát.

A pénzügyi világban axiómának számít az a tétel, hogy az arany: az antidollár.

– 1971-ben Richard Nixon amerikai elnök becsukta az „aranyablakot”: megszüntette a dollár szabad átválthatóságát az aranyra – noha azt az Egyesült Államok korábban, 1944-ben, Bretton Woodsban ezt garantálta.

– 2014-ben Vlagyimir Putyin orosz elnök kinyitotta ezt az „aranyablakot” – fittyet hányva arra, hogy mit gondolnak és mondanak err?l Washingtonban.

Pedig a Nyugat éppen most áldoz óriási er?ket és eszközöket arra, hogy lenyomja az arany és az olaj árát. Hogy ilyenformán, egyrészt, a dollár javára torzítsa el a mostani gazdasági realitásokat. Másrészt pedig megsemmisítse annak az Oroszországnak a gazdaságát, amely nem hajlandó a Nyugat engedelmes vazallusának a szerepére.

A helyzet most, momentán, az, hogy az olyan csereeszközök, mint az arany és a kőolaj, a dollárhoz képest aránylag gyengévé és alulértékeltté váltak. Ami a Nyugat kolosszális gazdasági erőfeszítéseinek a következménye.

Putyin pedig, mindeközben, a Nyugat erőfeszítéseivel mesterségesen erőssé tett dollárokért adja el az orosz energiahordozókat. Melyekért azonnali aranyat vásárol fel – mely éppen a Nyugat igyekezetének következtében, most mesterségesen leértékelt.

Putyin játszmájában van még egy érdekes momentum: az orosz urán. Melynek köszönhetően még ma az Egyesült Államok minden hatodik villanykörtéje. Mely uránt Oroszország ma szintén dollárért ad el az Egyesült Államoknak.

Ily módon a Nyugat azzal a dollárral fizet Oroszországnak a kőolajért, a földgázért és az uránért, mely dollár vásárlóértéke, magának a Nyugatnak az igyekezte következtében, mesterségesen magas, a kőolajhoz és a földgázhoz viszonyítva. Ám Putyin csak arra használja ezeket a dollárokat, hogy érték kivonja Nyugatról annak természetes aranyát, amelynek dollárban kifejezett árát éppen a Nyugat szorította le mesterségesen.

Putyinnak ez az igazán ragyogó gazdasági kombinációja olyan helyzetbe hozza a Nyugatot, az USA-val az élen, mint azé a kígyóé, amely dühödten és eltökélten harapdálja saját farkát.

A Nyugat számára felállított gazdasági aranycsapda elgondolása, valószínűleg, eredetileg nem Putyintól származott. Az elgondolás alighanem inkább Putyin gazdaságpolitikai tanácsadójáé, Glazjev akadémikusé. Különböző miként lenne az lehetséges, hogy Glazjev állami hivatalnok – akinek feltételezhetően nincs köze az üzlethez –, sok más orosz üzletemberrel együtt, Washington személy szerint felvettette a nyugati szankciós listákra? A közgazdász akadémikus Glazjev elgondolását Putyin ragyogóan megvalósította – miután előzőleg bebiztosította a maga számára kínai kollégája, Hszi Csin-pin teljes támogatását.

Ezzel összefüggésben különösen érdekes lehet az Orosz Központi Bank első elnökhelyettesének, Kszenyija Judajevának a novemberi nyilatkozata. Aki azt hangsúlyozta, hogy a Központi Bank, szükség esetén, az import kifizetésére bedobhatja aranytartalékait. Nyilvánvaló, hogy a nyugati világ által elfogadott szankciók idején, ez a nyilatkozat a BRICS[1] országainak, mindenekelőtt pedig Kínának szólt. Az, hogy Oroszország az árukért kész nyugati arannyal fizetni – mint kiderült – Kínának nagyon is jól jött. Hogy miért – erről szól az egyik korábbi írás.[2]

Kína nemrégiben bejelentette, hogy nem növeli tovább dollárban kifejezett arany- és valutatartalékait (AVT). Ha figyelembe vesszük, hogy az amerikai-kínai kereskedelmi kapcsolatokban az előbbi deficitje állandóan növekszik (a jelenlegi egyensúly immár 5 az 1-hez, Kína javára), akkor ez a nyilatkozat, pénzügyi nyelvről lefordítva azt jelenti: „Kína a továbbiakban áruért nem fogad el dollárt”. A világsajtó jobbnak látta nem észrevenni a legújabb kor pénzügyi történelmének ezt a kolosszális eseményét. És itt a kérdés még csak nem is az, hogy Kína, szó szerint, nem lesz hajlandó dollárért adni áruát. Kína természetesen ez után is el fogja fogadni a dollárt – ám csupán mint az áruért járó közbülső fizetési eszközt. Ám Kína, miután megkapta a dollárt, nyomban meg is fogja tőle szabadulni, és arany- és valutatartalékainak struktúrájában a dollárt valami mással fogja fölváltani. Különböző nem lenne semmi értelme annak, amit a kínai pénzügyi hatóságok bejelentettek: „A továbbiakban Kína nem fogja tovább növelni dollárban kifejezett arany- és valutatartalékait”. Vagyis Kína a különböző országokkal folytatott kereskedelméből befolyó dollárjaiért többé nem fog amerikai állami kincstárjegyeket (treasuries) vásárolni. Ahogy azt korábban állandóan tette.

Vagyis Kína a jövőben valami másra fogja cserélni azokat a dollárokat, amelyek a továbbiakban nem csupán az Egyesült Államokkal, de általában bármely más országgal való kereskedelméből befolyóak – hogy „ne növelje tovább dollárban kifejezett arany- és valutatartalékait”. És itt jön a legérdekesebb kérdés: mi lesz az, amivel Kína fel fogja váltani a kereskedelméből befolyó dollárjait? Milyen valutára – illetve milyen csereeszközre? A mostani kínai pénzügyi politika elemzése arra enged következtetni, hogy – a kereskedelméből befolyó dollárjait, vagy legalábbis azok jelentős részét – Kína szép csendben aranyra fogja átváltani, ahogy azt már, de facto, teszi is.

Ebből a szempontból az orosz-kínai kapcsolatok pasziánsz kártyajátéka nagyon szerencsésen alakul mind Moszkva, mind pedig Peking számára. Oroszország közvetlenül aranyért, annak folyó árán vásárol árukat Kínától.

Kína pedig az aranyért, megint csak annak folyó árán, orosz energiahordozókat vesz. Ebben az orosz-kínai idillben mindennek van helye: a kínai áruknak is, az orosz energiahordozóknak is, és az aranynak, mint kölcsönös elszámolási egységnek is. Ebben az idillben csupán egy kéredezhető számára nincs hely: a dollárnak. És ebben nincs semmi különös. Minthogy a dollár se nem kínai áru, se pedig nem orosz energiahordozó. A dollár csupán egy közbülső pénzügyi elszámolási eszköz – egy fölösleges közvetítő. Márpedig két önálló üzleti partner együttműködéséből a fölösleges közvetítőt, elbűntöbbsé, ki szokták iktatni.

Itt mindjárt külön meg kell jegyezni: a természetes arany világpiaca eltörpül a tényleges olajszállítások világpiacához képest. A természetes arany világpiaca ráadásul még inkább mikroszkopikus, ha összevetjük a kőolaj, a földgáz, az urán – a különböző áruk – tényleges szállításainak világpiacával.

Az arany megnevezésekor a hangsúly azért van a „természetes” szón, mivel természetes (és nem papíron lévő) energiahordozóiért cserében Oroszország aranyat von el a Nyugattól. Mégpedig az energiahordozók kézzel fogható, és nem papíron megvalósuló leszállításáért cserében. Ugyanígy jár el Kína is, amikor – a jelenlegi, mesterségesen, többszörösével leszállított árú, ám valóban létező aranyat – elvonja a Nyugattól. Ellenértékeként annak, hogy kézzel fogható áru ténylegesen leszállítja.

Nem váltak be a Nyugat azon reményei sem, hogy Oroszország és Kína – az általuk leszállított energiahordozókért, árukért cserében – elfogadják majd mindenféle pénzürméket, illetve „papír aranyat”. Oroszországot és Kínát ugyanis, végső fizetési eszközként csupán az arany – az pedig csak mint kézzel is tapintható fém – érdekli.

Közbevetéleg: Havonta a papír alapú arany forgalma – csupán, mint az arany határidős szállítására adott kötelezvény (futures) – havonta mintegy 360 milliárd dollárt ér el a piacokon. Ezzel szemben havonta csak mintegy 280 millió dollár értékben valósul meg arany tényleges szállítása. Ami a kereskedések során ezer az egyhez arányt teremt a papír alapú, illetve a természetes arany között.

Amikor Putyin beveti azt a mechanizmust, hogy a piacról ténylegesen kivonja a Nyugat által mesterségesen leértékelt egyik csereeszközt (az aranyat), cserében egy, a Nyugat által mesterségesen felértékelt, másik csereeszközért (a dollárért) – ezzel elindította azt a visszazárlást, amellyel véget ér az olajdollárnak a világszerte élvezett hegemoniája. Ezzel Putyin bevitte a Nyugatot abba a zsákutcába, amelyből hiányzik bármiféle pozitív gazdasági perspektíva. Mostantól a Nyugat fordíthat bármekkora erőfeszítéseket, bármekkora eszközöket arra, hogy mesterségesen növelje a dollár vásárlóerejét, csökkentse az olaj árát, és mesterségesen leszorítsa az arany vásárlóerejét. A gondot az fogja okozni a Nyugat számára, hogy a rendelkezésére álló természetes arany készletei végesek. Ezért minél inkább fog törekedni a Nyugat arra, hogy a dollárhoz viszonyítva elértektelenítse a kőolajat és az aranyat, annál gyorsabb ütemben fognak apadni az egyre olcsóbb aranyból rendelkezésére álló, ám távolról sem végtelen tartalékai. E Putyin által mesterségesen megjárt gazdasági kombináció során a természetes arany a Nyugat tartalékaiból gyors ütemben áramlik majd át Oroszországba, Kínába, Brazíliába, Kazahsztánba és Indiába – a BRICS országokba. Ha természetes aranyból való készletei továbbra is ilyen ütemben csökkennek majd, a Nyugat által megteremtett, az olajdollárra épülő világrend összeomlása előtt a Nyugat már nem fog tudni tenni semmit Putyin Oroszországgal szemben. Azt a helyzetet, amibe Putyin az Egyesült Államok által vezetett Nyugatot hozta, egy sakkjátszmában úgy hívják: a felek egyike időhiányba („Zeitnot”) került.

A nyugati világ még soha nem látott olyan gazdasági eseményeket, jelenségeket, mint amilyenek a szemünk láttára mennek végbe. A Szovjetunió – amikor estek az olajárak – sietve eladta aranyát. Oroszország, ezzel szemben – megint csak az olajár esésének közepette – az aranyat sietve vásárolja. Így Oroszország immár

közvetlenül aláásta az olajdolláron alapuló világpénzügyi amerikai modelljét.

Az olajdollárra épül? világmocsk arra alapszik, hogy az USA nemzeti valutája domináns szerephez jutott a világ valutáris rendszerében. Ami lehet?vé teszi, hogy a Nyugat országai – élükön az Egyesült Államokkal – más országok és népek munkájából, anyagi tartalékaiból éljenek. A dollárnak a világ valutáris rendszerében játszott szerepe abban áll, hogy ez a valuta a kereskedelmi ügyletek lezárulásának, végs? fizet?eszköze. Ez azt jelenti, hogy az amerikai dollár, a világ valutáris rendszerében, a felhalmozás olyan végs? csereeszköze, melyet nincs értelme más csereeszközökre átváltani. Ám az, amit a BRICS országai – élükön Oroszországgal és Kínával – most csinálnak, az gyakorlatilag megváltoztatja a dollár szerepét és státuszát a világ valutáris rendszerében. Moszkva és Peking együttes akcióinak eredményeként az Egyesült Államok nemzeti valutája, végs? csere- és felhalmozási eszköz?l csak afféle közbüls? csereeszközzé változik. Amelynek csupán az a rendeltetése, hogy ezt a közbüls? csereeszközt átváltásák egy másik és valóban végleges csereeszközzé: arannyá. Így a dollár gyakorlatilag elveszíti szerepét, mint a csere- és felhalmozás végs? eszköze – átadva eme mindkét szerepét egy másik, általánosan elismert, nemzetiség?l és politikától független monetáris eszköznek: az aranyra.

A Nyugatnak hagyományosan két módszere volt arra, hogy elhárítsa az olajdollárra épül? világmocsk hegemóniáját, és a Nyugat ebb?l ered? aránytalanul széleskör? el?jogait fenyeget? veszélyeket.

Az egyik ilyen eszközt jelentették a színes forradalmak. A másik ilyen eszköz – amit a Nyugat rendszerint akkor vet be, amikor az els? eszköz nem válik be – a katonai agressziók, a bombázások.

Oroszország esetében azonban a Nyugat számára a kett? közül egyik sem alkalmazható: vagy azért, mert lehetetlen, vagy azért, mert elfogadhatatlan.

Mégpedig azért, mert, el?ször is: az orosz lakosság – ellentétben sok más ország lakosságával – semmiképpen sem hajlandó szabadságát, gyermekei jöv?jét felcserélni az akár már most rögtön is megkapható nyugati kolbászra.[4] Ez már azokból a nyugati közvélemény-kutatásokból is nyilvánvalóvá válik, amelyekben Putyin népszerűsége rekordmagasságokban található. Például az a személyes barátság, ami Washington favoritját, Navalnijt[5] f?zi McCain szenátorhoz, igen csak nem tett jót sem neki, sem Washingtonnak. Azt követ?en, hogy err?l értesült a sajtóból, az orosz lakosság 98 %-a immár semmi másnak nem tekinti Navalnijt, mint Washington vazallusának, az orosz nemzeti érdekek elárulójának. Ezért azok a nyugati szakért?k, akik a valóság talaján állnak, még csak álmodni sem mernek bármiféle színes forradalomról Oroszországban.

Ami a második, a Nyugat számára hagyományos módszert, a közvetlen katonai agressziót illeti: Oroszország se nem Jugoszlávia, se nem Irak, se nem Líbia. Bármilyen Oroszország ellen, orosz területen indítandó, nem nukleáris hadm?velet esetén a Nyugatot, élén az Egyesült Államokkal, megsemmisít? vereség várja. És a Pentagon tábornokai – akik ténylegesen az irányítói a NATO er?inek – ezzel nagyon is tisztában vannak. Ugyanígy nincs esélye egy Oroszország elleni nukleáris háborúnak sem, beleértve az un. „megel?z? és lefegyver? nukleáris csapás” koncepcióját is. A NATO-nak egyszer?en nem rendelkezik egy olyan csapásmérés technikai lehet?ségével, ami által teljesen hatástalanítani lehetne Oroszország nukleáris potenciálját, e potenciál számtalan megnyilvánulásával egyetemben. Ebben az esetben elkerülhetetlen lenne egy tömeges, megtorló válaszcsoport az ellenségre, annak területére. És egy ilyen válaszcsoport kumulált ereje éppen elegend? lenne ahhoz, hogy a túlél?k utóbb már irigyeljék a holtakat. Vagyis egy nukleáris t?zpárbaj eleve nem jelenthetne megoldást az olajdollárra épül? világmocsk érlel?d? összeomlásának problémájára. Jobb esetben ez jelentené e világmocsk történetében a zárófejezetet, az utolsó állomást. Rosszabb esetben ez elvezetne a nukleáris télhez, minden él?lény kipusztulásához – kivéve talán a baktériumoknak azokat a mutánsait, amelyek a sugárzás hatására keletkeznének.

A vezet? nyugati gazdasági réteg látja a végbemen? jelenségeket, tisztában is van azok lényegével.

A vezet? nyugati közgazdászok, kétség kívül, tisztában vannak azzal, hogy a nyugati világ – beleesve Putyin gazdasági aranycsapdájába – milyen mélységesen tragikus és kilátástalan helyzetbe került. Hiszen a Bretton Woods-i megállapodások létrejötte óta mindenki jól tudja azt az alapvet? szabályt: „Akinek több az aranya, az állapítja meg a játékszabályokat”. Ám Nyugaton err?l mindenki hallgat. Mégpedig azért hallgatnak, mert senki sem tudja, hogyan lehetne most már ebb?l a helyzetb?l kikeveredni.

És, éppen ezért, ha valaki elkezdené elmagyarázni a nyugati közvéleménynek a végbemen? gazdasági katasztrófa minden részletét, akkor ez a bizonyos közvélemény az olajdollárra épül? világrend hívei számára legszörny?bb kérdéseket kezdi majd fölteni. Amelyek így hangzanak majd:

– Meddig lesz képes a Nyugat természetes aranyért olajat venni Oroszországtól?

– És mi lesz az olajdollárral az után, hogy a Nyugatnak elfogy majd a természetes aranya – amivel kifizethetnék az orosz k?olajat, földgázt és uránt, továbbá a kínai árucikkeket?

Ezekre a látszólag egyszer? kérdésekre ma Nyugaton nem tudja a választ senki.

Hát, uraim, ezt hívják sakk-mattnak. A játéknak vége.

Forrás: <http://tehnovar.ru>

Internet-portálok anyagai alapján az összeállítást készítette: Tatyjana Dobrogyejeva

Novorosszija központi hírügynöksége: Novorus.info

*[1] Öt ország által létrehozott együttm?ködési szervezet. Elnevezésének (angol) bet?szava az öt részt vev? ország angol nevének kezd?bet?ib?l áll össze: Brazília (Brazil – **B**); Oroszország (Russia – **R**); India; Kína (China – **C**), illetve Dél-Afrika (South Africa – **S**).*

[2] Mármint a „Novorosszija” hírportálon korábban egyik megjelent írás.

[3] Kazahsztán nem tagja a BRICS-nek. A BRICS ötödik tagállama – Dél-Afrika – ezzel szemben a világ legnagyobb aranykitermel?i és export?rei között van. (Miként, egyébként, Oroszország is.)

[4] Képletes kifejezés: kb. mint elkótyavetyélni, aprópénzre váltani valami nagy eszményt.

[5] Az orosz liberális „ellenzék” vezére, Putyin legf?bb ellenlábasa.

Bayer Zsolt

Forrás: [Bádóg - Bayer Zsolt blogja](#)

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
